РІК 1937. Червень Ч. VI.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТИ

Ч. 3194. — В справі предкладання звітів з деканальної візитації парохій.

Пригадується Всеч. О.О. Деканам обовязок щорічної візитації парохій і предкладання Еп. Ординаріятові звітів про релігійно-моральний стан вірних. Звіти належить присилати при кінці кожного року.

Взивається тих О.О. Деканів, які дотепер не предложили звітів за минулий рік, щоби їх предложили в найкоротшому часі або надіслали оправдання, чому не могли цього зробити.

Ч. 3195. — В справі завідування церковною скарбоною.

Лучаються часті випадки вломів до церков і крадежі церковних грошей. Церковна скарбона буває найчастіше ціллю святотатських вломів.

Пригадується О.О. Парохам, що вони, як відповідальні за церковне майно, не повинні передержувати в скарбоні більшої готівки, а відповідно її забезпечити, так щоби церква не терпіла на тім шкоди.

Гроші зі скарбони, якщо вони не є потрібні на церковні видатки сейчас, належить ульокувати в касі. В ніякому разі не можна їх позичати на власну руку парохіянам, а тим

менше посторонним людям, бо такі позички спричинюють церкві богато клопоту і нераз можуть довести до прикрих спорів межи священиком і вірними. Випозичені гроші тяжко видобути від довжника, бо він уважає цей гріш наче за свій власний.

При цій нагоді пригадується, що „Українська Щадниця" в Перемишлі є одинокою нашою касою з пупілярним обезпеченням.

Пригадується, що за всякі шкоди, які потерпілаби церква через занедбання душпастиря або непослух виданим в цій справі Еп. Ординаріятом зарядженням та осторогам, буде парох згл. завідатель парохії відповідати власним майном.

Ч. 3196. — Вакаційний час в Епископській Консисторії.

Пригадується Всеч. Духовенству, що вакаційний час в Епископській Консисторії як також в Еп. Ординаріяті триває від початку липня до 31. серпня б. р.

Ч. 3197.—Надсилання звітів з деканальних зборів про працю над релігійним вихованням в школі.

Не всі Деканальні Уряди надіслали дотепер звіти з деканальних зборів згідно з тут. зарядженням Ч. 6000, уміщеним в »Епархіяльних Відомостях« за листопад 1936. р.

Звіти ці належить надіслати до Еп. Ординаріяту в можливо короткому часі.

Ч. 3167. — Дидактичний Зїзд О. О. Катихитів у Варшаві.

Союз епархіяльних організацій о. о. Катихитів уладжує в днях 26. і 27. серпня ц. р. дидактичний Зїзд о. о. Катихитів під протекторатом Й. Емін. Александра Кардинала Каковського у Варшаві з такою програмою:

26. серпня 1937.

Год. 9. рано — Служба Божа в церкві св. Хреста.

Год. 9^{30} — Отворення Зїзду в салі Theologicum, ул. Травгута 1.

Реферати рано:

1) Фільософічні основи в католицькій дидактиці — о. проф. Ковальський.

2) Виховні вартости в науці релігії — о. Я. Воронєцкий.
3) Нові дидактичні теорії а завдання науки релігії — о. Ректор Розквітальський.

Пополудні год. $15^{\cdot 30}$:

1) Великі дидактики в навчанні релігії — о. др Сіяра.
2) Виховна телеольоґія і навчання релігії — о. др М. Венґлєвич.
3) Що думати про т. зв. формальні степені у навчанні релігії — о. др І. Рихліцкий.

27. серпня 1937.

Год. $9^{\cdot 30}$ 1) Про дидактичні степені в науці доґматики і етики в середних школах — о. др В. Ясіньский.
2) Методика доґматики — о. проф. Конечни.
3) Кореферат до методики доґматики — о. др Г. Ґерич.
4) Навчання історії Церкви після нової програми — о. др Рихліцкий.

Пополудні год. 15^{30}

1) Що маємо осягнути через навчання етики — о. К. Пйотровський.
2) Що маємо осягнути через навчання біблії — о. Бр. Кулєша.
3) Що маємо осягнути через навчання катихизму — о. др Зарембович.
4) Що маємо осягнути через навчання літурґіки — о. Т. Сітковський.

Подаючи повище до відома О. О. Катихитів, Еп. Ординаріят заохочує їх взяти участь у тому зїзді.

Ч. 3198. — В справі підпирання духовенством шкіл наших Монаших Чинів і Згромаджень.

Перед розпочаттям нового шкільного року Еп. Ординаріят пригадує Всеч. Духовенству обовязок підперти матеріяльно і морально школи наших Монаших Чинів і Згромаджень, усвідомити в тім згляді родичів та заохотити їх, щоби своїх дітий посилали до тих шкіл на науку та в першу чергу приміщували дітей в інтернатах удержуваних при монастирях.

Рішучу поставу повинні Всеч. Отці заняти проти коедукації в середних школах будь як члени кружків родичів будь виділів товариств, що удержують такі школи. В тім напрямі треба впливати також на родичів, щоби маючи до вибору коедукаційну і дівочу ґімназію, старалися посилати дівчат до дівочої ґімназії головно там, де є ґімназії СС. Василіянок.

ХРОНІКА.

Іменовання:

Ч. 2614. о. Козенка Александер парох в Коровиці — деканом Любачівським.
Ч. 2784. о. Колодій Григорій, сам. сотр. в Коневі — Містодеканом Старосільським.
Ч. 2785. о. Турянський Яків, парох в Лімній — Містодеканом Жукотинським.
Ч. 2807. о. Вітошинський Максим, парох в Смільнику — Містодеканом Лупківським.
Ч. 2808. о. Др. Мельник Михайло, парох в Нижанковичах — Містодеканом Нижанківським.
Ч. 2873. о. Конюшко Михайло, парох в Розлучі — Містодеканом Розлуцьким.
Ч. 2925. о. Тарчанин Михайло, парох в Хотинці — Містодеканом Краковецьким.

Крилошанські відзнаки одержали:

Ч. 2107. о. Сорокевич Іван — парох в Уйковичах.
Ч. 2604. о. Горницький Юліян — катихит в Любачеві.

Канонічну інституцію одержав:

Ч. 2805. о. Качмар Стефан — Горожанна велика.

Завідательства одержали:

Ч. 2223. о. Рибалт Володимир — Тартаків.
Ч. 2223. о. Дочило Михайло — Ріпчиці.

Ч. 2306. о. Камінський Тадей — Кавсько.
Ч. 2453. о. Федишин Іван — Бігалі.
Ч. 2805. о. Весоловський Петро — Монастирець.

Сотрудництва одержали:

Ч. 2099. о. Мулькевич Евген — Бітля.
Ч. 2223. о. Мак Іван — упр. Туринка.
Ч. 2259. о. Кузьмінський Дмитро — сам. сотр. в Пинянах і доїзд. в Берегах.

Від гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 19. червня 1937.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі
З друкарні гр. кат. Капітули в Перемишлі

II. ЧАСТЬ.

о. П. Г.

Як приготовляти проповідь?

(Продовження).

Може зайти й таке, що проповідник ясно визначив собі ціль та обмежився доволі що до розмірів і часу проповіди, однак мимо цего *поповнив великий блуд*, а саме у невеликій розмірно проповіди *нагромадив за богато доказового матеріялу, бажаючи занадто глибоко і всесторонно представити проповідану правду*. Ця небезпека грозить найбільше фаховим ученим богословам, яким часто видається, що тема проповіди повинна бути вичерпана так, як це вони привикли робити в наукових розвідках та рефератах. Не треба вченого богослова, бо й звичайні душпастирі мають нераз подібні скрупули, що більшу увагу звертають на те, щоби борони Боже якогось доказу не пропустити, ніж на те, щоби проповідь заінтересувала слухачів. Забувають вони, що ціллю проповіди є порушити волю слухача і викликати відповідний настрій в його души. Що іншого є виклад чи реферат, а що іншого проповідь — одно другого ніколи не заступить. Відси й походить, що нераз молоденькі рядові душпастирі куди краще голосять слово Боже як диплльомовані богослови.

Тому не говорім ніколи за довгих проповідей ані не говорім за богато на вибрану тему. Не вичерпуймо матеріялу за одним разом, щоби ми мали право повернути назад до тоїсамої теми, якщо зайде потреба, та з іншого боку її висвітлити. А нагода прийде напевно, не раз, а більше разів. Не говори всего нараз, а старайся, щоби твоя проповідь була цікава і щоби полонила не тільки саму увагу але передовсім серця слухачів. Говори коротко але так, щоби слухач подумав собі: „Я ще цілу годину слухавби радо такої проповіди“. А в моменті, коли він так подумає, старайся закінчити проповідь. Побачиш, як будуть тебе горячо вижидати на проповідальниці на другу неділю. Так радить поступати о. Ленарц.

4. Переведи побожне розважання над темою проповіди.

Правди, що їх маєш голосити з проповідальниці, повинні плисти зі самої глибини твоєї душі, а слова що ними приодягаєш ті правди, повинні бути повні надприродного жару. Ти маєш проповідати з апостольським запалом і одушевленням, а до цего необхідна річ передтим перевести духовне розважання над проповідю. Без розважання будеш наче той кимвал бренячий. »Ти, що навчаєш другого, а себе самого не навчаєш« (Рим, 2, 21.) — каже св. Павло. В розважанню ми стаємо безпосередно перед Христом, від котрого одержуємо наче специяльну місію і поучення, як у данім случаю маємо сповнити Його учительський уряд. Розважання це дуже важна частина приготовчої праці. Тільки не треба його трактувати безпосередно як приготовчу працю і не думати тоді про слухачів, ні про матеріял, а тільки про Бога, про свою душу і про правди, що їх у проповіді порушуємо. Мусиш наперід самого себе переконати і загріти, щойно опісля будеш мати право і можливість передати цей запал другим. Спитай себе самого: Як хотівби я, щоби другий пояснив мені цю річ? Які аргументи роблять на мене найбільше враження? Не забувай попри те в гарячій молитві поручити цілу справу проповіді самому Христови і Його просити о святий вогонь одушевлення. Роби так, а побачиш на собі ласку вогненного язика Пятьдесятниці.

5. Користай зі св. Письма.

Ніколи не сміє забувати проповідник, що його проповідь не є людська мудрість, а Боже слово, що він сам є тільки інструментом, посередником, віщуном Божої правди. Чим глибше він цього свідомий, тим більше відчує потребу попрацювати над собою, над тим, щоб Божу Правду самому здобути, її належно зрозуміти, розпалити для неї святий вогонь любови у власній душі, а відтак перекинути його на других. Як священик знає він, де є джерело обявленої науки, тому у своїй приготовній праці буде передовсім користати зі св. Письма та науки Церкви. Проповідь є тим вартніша, чим більше в ній узглядняється св. Письмо, літурґію, часослов і богослужебні тексти. А комуж лекше користати з цих скарбів як не нам священикам, які щодня, а навіть частіше, бо майже кожної хвилини з тими

текстами стрічаємося? Треба однак поступати вміло і пляново. Нераз припаде нам до вподоби якийсь висказ з часослова, зі стихир на вечірні, або з чтеній. Подумаємо хвилинку над його глибоким змістом, а відтак забуваємо на довгий час, бо слабою є людська память. Добре булоби мати під рукою олівець та у відповідній хвилі закріпити золоту думку на карточці в часослові. Очивидно не можна того практикувати підчас Служби Божої, але в часі читання часослова або тоді, коли дяки співають утренню чи вечірню, можна записати. Щоби це джерело було нам лекше доступне, треба кожної днини бодай через чверть години прочитувати св. Письмо. Нам видається, що все знаємо, а так воно не є. При кождім читанню найдемо щось нове, відкриємо якусь нову, невикористану нами дотепер правду. Десять разів прочитаємо одну книгу і за кожним разом відкриємо нові скарби. Тим якраз ріжниться св. Письмо від інших книг, що воно завжди є нове, свіже і життєве.